

JURNALUL LITERAR

FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ DE CRITICĂ ȘI INFORMAȚIE LITERARĂ

DIRECTOR / G. CĂLINESCU

Redacția și Administrația / Libraria Ath. Gheorghiu
Iași — Strada Cuza-Voda No. 54 — Telefon No. 1301

Abonamentul anual / Lei 120
Pentru instituții / Lei 500

Marcel Proust

Emil Faguet consideră că categoria scriitorilor care nu pot fi și nu sunt înțeleși de la prima privire, drept „autors difficiles“; aceștia însă au o mare reputație, determinată sau de acela ce nu-i înțeleg și care să răsăcăciuască și admiră, sau de acela care au impresia că îi înțeleg și din această cauză îl admiră.

Din această categorie, alături de Baudelaire, M. Scève, Mallarmé, Valéry, face parte și Marcel Proust.

Masiva sa operă, „*A la recherche du Temps perdu*“ îndepărtează dela primele pagini pe cititorul obisnuit, normal, care vrea și caută în roman acțiune și nu filosofie. (Plăcere pseudo-estetică.)

Ceeace a făcut pe Jean Cocteau să spue: „Non plus chez Proust que chez personnes la poésie n'est où on la cherche. Ses églantines et ses églises sont dû décor. Sa poésie consiste en une suite interrompue de cartes, de vitesse et de jeu de glaces“.

Analiza interioară, care face ca literatura lui Proust să fie considerată a ascunzărilor tainești omenești, (acea celebră introspecție, de care să făcut atâtă caz), a celor mai obscure, mai vagi ūnururi susținute; fraza extrem de lungă, plină de accidente, cu paranteze în paranteze în paranteze, care cu strictă și corectitudine gramaticală, obosește; toate acestea fac din Proust un „auter difficile“.

Că Marcel Proust n'a fost un normal ne dovedește viața dusă de el: fugind de viața zgomoatoasă a orașului, se refugie, de pe la 30 și ceva de ani, (s'a născut în anul 1871), și până la 51 (când a murit, 1922), în apartamentul său, despre care se spunea că și zia și noaptea era luminat de un bec albastru și care avea, — pentru a fi ferit de zgomotele din afară, — tapiserii grele; toate acestea făcute, în definitiv, numai din cauza bolii ce îl chinuia: suferea de astmă.

Si tot din această cauză, inteligența lui a fost silită să se îndrepte spre introspecție. Cineva asemănătoare pe Proust cu William James, bazat pe puterea de introspecție a a-

mândurora și pe felul în care concepeau ei susținut. (Ca ceva contradictoriu, fiind o continuitate, etc.). Unul din ei, Proust, analist realist, cu mare putere de pătrundere, celalăț, W. James, concret și extrem de colorat, fiind și fire de artist.

Opera lui Marcel Proust, lipsită de pasajii lirice, urmărește analiza sentimentelor celor mai adânci și fraza se asemănă doar cu a lui Stendhal.

In realitate, scoborarea lui Proust în subconștient nu există. Ceeace ne face să credem că a pătruns în subconștient este analiza lui progresivă, bazată pe o puternică memorie.

Pierre Janet vorbind despre memoriile spune că: „Re-

unim sub acest nume un ansamblu de acțiuni remarcabile pe care oamenii au învățat să le facă repede, spre a se adapta la o proprietate particulară a lucrurilor, proprietatea acestora de a fi trecute. Început cu în-

țelul ei au învățat să construiască, în legătură cu un eveniment, tendință către o reacție particulară, capabilă de a fi repetată mai târziu în absența acestui eveniment, când el nu mai există“.

Memoria îi deșteaptă lui Proust, îi evocă atâtea amintiri, încât noi, cu o memorie slabă, obișnuită, nu mai înțelegem cele spuse de el, adică, — după cum s'a mai spus, — în conștiințul nostru, nu poate străbate din subconștient, materialul cu care să interpretăm cuvintele lui“.

Căci maniera lui Proust constă în scoaterea la suprafață a unor detalii subconștiente, care erau obișnuite să vegeteze în întuneric și asupra căroră indreptăță întreaga noastră atenție, exagerându-le, pentru ca să ne apără mai însemnat.

(Sunt cu toții că baobabul crește în Sudan, dar pot trece multe luni să răsăcăciuască, care cu strictă și corectitudine gramaticală, obosește; toate acestea fac din Proust un „auter difficile“).

De aceea Proust scrie: „In iubirea neîmpărtășită, aş spune: în orice iubire, fiindcă sunt ūnuri pentru care nu există iubire neîmpărtășită—se poate găsi numai fericirea simu-

ație.

Analiza lui Proust, progresivă, ne dă iarăși impresia că ajunge până în cele mai tainice ascunzări ale susținutului omenește.

Dar ceeace imprimă un caracter special acestei analize și este o descriere a susținutului.

Așa, primele pagini din „*„Du côté de chez Swann“*“ sunt decât o povestire a unei stări de „semisomnolență“, a stării dintre somn și trezire.

Romanele lui Marcel Proust sunt lipsite de subiect, tema lor fiind doar analiza susținutului.

Lucrurile și persoanele nu sunt zugrăvite aproape de loc, toată atenția îndreptându-se spre o cercetare căt mai „microscopică“ a vieții interioare.

O spune și André Gide, când compară maniera lui Proust cu un microscop, cu ajutorul căruia percepe brusc detaliul în noi înșine, unde nu vedem decât o masă omogenă.

Marcel Proust a creat realități noi, ca Gelozia, Amorul și altele.

Resumând, printre formule, psihologia lui Proust, Edmond Jaloux scrie:

„Ensemble des éléments constitutifs d'un individu d'après l'analyse psychologique“.

Mise en branle de l'inconscient sous l'action du Temps + Troubles habituels d'un phénomène émotif commun = Amour ou Jalousie ou Vanité“.

Mecanismul sentimentelor se află în inconștiul care formează punctul principal al Eului nostru. Proust socotește conștiința, ca un mic punct luminos pe întunecatul câmp al inconștiului.

Simplu fenomen al inconștiului, iubirea nu este decât cristalizarea unei dorințe contrariate, o creație individuală, datorită unui caprice.

De aceea Proust scrie: „In iubirea neîmpărtășită, aş spune: în orice iubire, fiindcă sunt ūnuri pentru care nu există iubire neîmpărtășită—se poate găsi numai fericirea simu-

J. Brociner

Urmare în pag. 2

Publicul cere

Un bun amic îmi propunea să dâm revistei un ton polemic, violent, să îmfierăm și să veștejim toate cărțile rele care apar, deoarece publicul cere fraza tare și fuge de ținuta academică. Așa am putea câștiga un public cititor enorm. Totuși, când mă întâlneam cu intelectualii cunoscuți, aceștia se arătau indignați de prea multă violență a revistelor literare. Prin urmare unii vor una și alții altă.

Dar ori cum ar fi, întrebarea e aceasta: Ce are a face dorința publicului cu scopurile unei reviste literare? O publicație literară serioasă cultivă absolut, în scopul de a educa publicul să percepă adevăratale valori. Dacă am acceptă dezorientarea cititorului din criterii comerciale atunci ea nu mai are dreptul să se pretindă revistă literară. De fapt, și din punct de vedere comercial se înșeala acei care strigă: publicul cere. Publicul cere eea ce-l învățăm să ceară, nu fără un anume instinct al adevărului care face să se plătească, în cele din urmă, de falsele direcții. Toate mișcările izbutite au fost la început avangardiste. Publicul a răs la început, apoi din snobism a acceptat și prin educație a îmbrățișat cu frenzie. A avea răbdare, a cultiva puritatea, a atrage întâi neofiti a provoca apoi un bun snobism, asta duce la o izbândă mai puternică decât falsul principiu: publicul cere. Editura „Adevărul“ făcuse eroarea, de altfel recunoscută de cei mai inteligenți de acolo, de a fura pe necunoscut dela o altă editură, pe un biet analafabet, anume Iagnov, care știa că publicul cere cărți de tineri.

Acest neisprăvit era plătit să cerceze mss. și să-și dea întunecatul aviz pe care editura nu-l cerea gratis unui critic. Rezultatul? Editura s'a prăbușit.

Recitind deunăzi „Scri-

sorile către un Tânăr poet“ ale lui Rilke, am

întâziat cu bucurie asupra cătorva adevăruri pe care niciodată nu ni

le spunem și nu ni le apropiem îndeajuns.

Rainer Maria Rilke a fost

— dacă se poate spune — un Sf. Francisc fără darul sfinteniei. Omul acesta se înfrățea frenetic de dragoste, cu lucrurile și făpturile. Unii, care se grăbesc să eticheteze totul, l-au caracterizat cu un

cuvânt: panteist.

E oare atât de ușor să în-

chizi toată căutarea, febra,

tortura și exaltarea autorului „In-

semnărilor lui Laurid Brigge“

sub lespedea unui cuvânt? Mă îndoesc.

Dacă îndoiala nu l-ar fi

muncit atât de amarnic poate

că Rilke ar fi devenit un că-

lugar franciscan. Întrebările

cărora le bănuia un răspuns

doar în Dumnezeu îi furau

însă liniștea, îi frângau echili-

brul, îl însingurau, primind

singurătatea, ca pe o povară

de care nu poți și nu trebuie

să te lepezi ca om. Poetul a

învățat să rabde, cu prețul a

nenumărate suferințe. De aceea

nu face decât să se mărturisească, scriind astfel în legă-

tură cu procesul de creație în

artă (parcă numai în artă?).

Timpul aici nu e măsură.

Un an nu conține, zece ani nu conțină nimic. A își ară-

toare de ținută de găduri, nu

nu vine decât să se mărturisească, scriind astfel în legă-

tură cu procesul de creație în

artă (parcă numai în artă?).

Iar pentru cei usageți, către

ună deținută, către

“minimum de efort, maximum

de profit“, pentru care sunt

gata oricând să cedeze, să capăteze, pentru cei care după

ce fac un gest sau scriu o

bătă operă, înțelegând să pri-

mească răspălată o viață în-

treagă, pentru cei care au o

voiță de absolută puritate.

Sunt scriitori care nu trăiesc pentru a scrie, ci pentru a înțelege, a sonda realitatele pentru a surprinde esențele. Scrișorul pentru atare scriitori e un simplu accident, printre multe alte care umplu vieții ce sunt orientate, spre cu totul alte feluri decât cele pământești.

Da, oricât ni se va părea de ciudat acest lucru, sunt creatori care nu trăiesc pentru a crea, ci pentru a se desăvârși. Astfel de oameni nu se simt legați de opera lor prin fire de vanitate și orgoliu. În detășarea lor față de propria lor operă, orice plătă și laudă, orice soi de incordanție, vin fără a fi căutate, așteptate, cerse.

Rilke scria când simțea că trebuie să spună ce are pe înimă, că dacă n-ar spune cine să fie s-ar întâmpla. El îl sfătuia pe Kappus să nu se apuce să scrie, dacă nu se simte „căr muri, dacă i s-ar interzice să scrie“. Când te gândești că atâtă scriitorii scriu doar ca să scrie, ca să fie celebri, premiați, ca să fie autori unui număr cât mai mare de volume și așa mai departe. Din cauza tuturor acestor meschine motive dealții se scrie atât de prost, din noianul de cărți apărute nerezistând timpului decât vreo câteva.

Sunt atât de rare acei care stiu să rabde, să lupte pieptul cu tot ce e mai greu, să nu ocolească nici o piedică și să suporte singurătatea a ceea cea creațore de care ni se vorbește în „Scrisorile către un Tânăr poet“! Oamenii în deobște au groază de singurătate, de care nu stiu cum să scape de oricători cad în ea. Si pentru a scăpa că mai repede, mulți acceptă cele mai josnice compromisi, primesc să se tăvâlaesc prin noroie care pătrund în susținut și îl spurcă. Măsună peste tot oamenii aceștia comizi. Iași, fricoși, puși pe chefuri și pe afaceri. Unii din ei se numesc scriitori, dacă nu sunt paraziți.

Rilke a cunoscut drama sin-

gurătății, drama pe care scri-

șul său o oglindă. Sună de bună seamă elemente impuse

C. Moraru-Balș

Urmare în pag. 3

Rainer Maria Rilke

roare de întreprinderi grele, cel care a scris „Cartea orelor“ are aceste cuvinte care ar trebui să fie pentru toți muritorii ca îndreptar: „Oamenii au pentru toate lucrurile soluții convenționale, ușoare; cele mai ușoare dintre soluțiile ușoare. Este totuși clar că ar trebui să ne ținem de ce și dificil. Tot ceeace

trăiește se leagă de acest adevar. Fiecare făptură se desvoltă și se apără după felul ei și scoate din ea însăși acesă formă ce-i este unică, ce-i este proprie, cu orice preț și împotriva oricărui obstacol.

Noi stim puține lucruri, dar că trebuie să se țină de niște legături, să se țină de un motiv în plus să ne ținem de el“ (14 Mai 1904).

Si în aceeași ordine de idei, poetul face aceste afirmaț

Petru Manoliu, Moartea nimănu, roman N. F. Costenco, Ore, poeme

D. Petru Manoliu are mai mult exercițiu decât talent. D-șa nu e un creator, ci un destul de abil constructor de romane, ca arhitectul care n'are geniu, dar care totuși construiește o casă, lipsită de artă, dar confortabilă și chiar arătoasă.

„Moartea nimănu“ nu e altceva decât un lung reportaj, cu o acțiune redusă și cu o semnificație lipsită de personalitate autentică. Doi ratați, Andrei și Anton Barbu, se întâlnesc vagabonzi și această condiție de viață le unește existențele. Căzuți în casa unui fost plutonier-major cu apăcături erotice anormale, prietenia strânsă dintre cei doi începe să îpăsătă de bănuile lui Andrei, care-l simte pe Anton ca facând parte din propria-i existență. Smuls din casa plutonierului bestial, Anton e călcat de un automobil. Andrei, care se vedea chemat spre renaștere la o altă viață, se simte surpat de pierderea tovarășului, este obsedat de moartea lui și, devenind, se sinucide.

Prin titlu („Moartea nimănu“) scrierea ar vrea să însemne romanțarea faptului divers, a anomalatului existențelor tragic. Ideia de destin ce poate constitui baza filosofică a romanului și urmărită fără putere de concretizare, și dacă eroii puteau prezenta un interes prin conștiința lor propriilor prăbușiri, autorul nu are totuși destulă putere creatoare pentru a-i scoate din anonimat. Simbioza celor doi are un temei în nevoia de susținere reciprocă, dar ea e mai degrabă afirmată și nu obiectivată în trăirea ei eficientă. Reportajul unor existențe nu constituie o operă literară, el nefiind decât fotografia, pe alocuri colorată, dar lipsită totuși de sensul existențial. D. Petru Manoliu are un talent, dar acela al construcției schematiche; urmărește o semnificație, dar când ea e întrevăzută de cititor, e disolvată în desvoltări teoretice, prin monologe interiore ale eroilor. Fără însușirea creațoare, ci numai aceea de observație și construcție logică, autorul nu realizează diferențierea umană caracteristică individualizării. Așa se explică, desigur, și nepuțința de a se elibera de „uncile clisice convenționale, cum este în genere portretul fizic de vagabondaj al celor doi eroi sau descrierea sinuciderii pe linia ferată a trenului.“

Personalitatea autorului e mereu amenințată de cădere în comun și stilul e departe de a împlini năzuința, de altfel vizibilă, spre originalitate. Autorul are adesea o dialectică de jurnalism cotidian, total lipsită de artă:

„Nu era pentru prima dată că rătăcea așa, de fapt aceasta era întoarcerea sa a casă, dela lucru. Or, cum nu avea casă, pribegie aceasta putea să însemne, rând pe rând, și biroul său și dormitorul și baia și chiar un zâmbet“. (Sublinierile sunt ale noastre.)

Fără potențial creator, fără originalitate în stil, talentul d-lui Petru Manoliu e minor sau, ținând samă că autorul e încă Tânăr, e poate în devenire. „Moartea nimănu“ nu se ridică însă cu nimic deasupra nivelului comun al atâtlor romane de tineri care produc și publică mult, dar fără semnificație și realizare artistică.

Deși volumul „Ore“ al d-lui N. F. Costenco cuprinde numai puțin de 124 poeme, totuși și greu să găsești unul reprezentativ. Toate sunt lipsite, fie de orice semnificație artistică, fie de orice suflu poetic, versificația fiind de cele mai multe ori greoaie, fără nici o fluiditate. Volumul pare al unui diletant ce se sforsează să spună tot

ce are de comunicat prin versuri, din care cauză poemelor le lipsește tocmai poezia. Iată câteva exemple, scoase la întâmplare:

Trist însă este că autorul consideră asemenea exerciții „poeme“, când ele sunt lipsite total de orice valoare artistică.

Pe țărul unei mari fără lumină stă sufletul trudit și „necet suspină. Cărare nu-i. Dorință nu-i. Speranță nu-i. Urșul bate în palme-un ultim cuiu. (Litani)

Mormintele sunt una cu pământul Purcel doar răcăle vreun elot de gard; (Inscriptii)

Sunt foarte neprețiosi Mă mulțumesc și cu un os. (Amicitie)

Bea vin fără măsură Cu castraveti murăți. (Baladă)

Când nu mai găsești versuri de factura celor citate, atunci întâlnesci parodii după Eminescu sau Goga:

Gândurile, națele, Le-am pierdut demult, demult... Dar mereu, mereu ascult Altele tot altele. (Cântec)

La noi nu-s cîntece nici flori, Cai, trăsuri și camioane. Iar jos sub schele năzdrăvane Sunt palizi cerșetori. (Cântecul nostru)

Moda germană a biografiei românești, reprezentată cu deosebire de Stefan Zweig și Emil Ludwig, din care s-au făcut numeroase traduceri în românește, a fost generatoarea unei adeverări molimi literare.

O serie de pseudo-intelectuali s-au refugiat în cultura acestui gen hibrid, care pe lângă o informație bogată și exactă cere și o mare putere de creație. E tocmai cazul d-lui Gheorghe Corneanu.

Viața lui Ion Heliade Rădulescu, pe care autorul are pretenția să o prezinte într'un proces verbal al celui mai umil funcționar rural și de cuvinte lipsite de semnificație, care înțețează totuși să fie suggestive; limba în care e scrisă carteasă prezintă într-o concordanță a elementelor și naivă încă fraza sau propoziția urmărează regulile cele mai riguroase ale definiției rudimentar didactice:

Eliade trăia în epoca idealismului născut dintr-un plus de putere. Dar convorbirile durau și câte o noapte în treagă.

„Întinsele lecturi versificate făcute atât în limba grecească și în limba românească au stârnit poetul din sufletul lui și care urma să se realizeze cu mult mai târziu“.

Această plătitudine a expresiei se distribue cu o ușinăfumitate parcă intenționată dealungul celor 300 de pagini.

Prin lipsa totală de informație, prin monotonia apăsătoare a expresiei, carteasă d-lui Gh. Corneanu nu poate fi considerată nici ca un mijloc de informație utilă, nici cel puțin ca o lectură plăcută.

Viorel Alecu

„Naționala“ Ciornel, Buc., 1939.

Urmare din pag. 1
și în scrierul acesta atât de viu, de colorat, fie că se datează unei presiuni de emoții neîncășate, fie că meditația și contemplația poetului nu s-au consumat totdeauna pe culmi. Când Rilke vorbește despre singurătate, simți că și vorbește un om pe care, cu drept cuvânt, singurătatea îl-a fecundat: „Ce-ar fi o singurătate, care n'ar fi mare singurătate? Singurătatea e Una: e și prin esență mare și greu de purtat. Aproape toți trăiesc ore pe care le-ar schimba bucuros contra unei societăți oarecare, oricât de banal și mediocru ar fi ea, contra apărantei celui mai mic acord cu primul venit, fie chiar cel mai nedemn... Dar poate că aceste ore sunt tocmai acelea în care singurătatea crește și creșterea ei e durerioasă ca și creșterea copiilor și tristă ca începutul de primăvară. Nu

cei care de comunicat prin versuri, din care cauză poemelor le lipsește tocmai poezia. Iată câteva exemple, scoase la întâmplare:

Pe țărul unei mari fără lumină stă sufletul trudit și „necet suspină. Cărare nu-i. Dorință nu-i. Speranță nu-i. Urșul bate în palme-un ultim cuiu. (Litani)

Mormintele sunt una cu pământul Purcel doar răcăle vreun elot de gard; (Inscriptii)

Sunt foarte neprețiosi Mă mulțumesc și cu un os. (Amicitie)

Bea vin fără măsură Cu castraveti murăți. (Baladă)

Când nu mai găsești versuri de factura celor citate, atunci întâlnesci parodii după Eminescu sau Goga:

Gândurile, națele, Le-am pierdut demult, demult... Dar mereu, mereu ascult Altele tot altele. (Cântec)

La noi nu-s cîntece nici flori, Cai, trăsuri și camioane. Iar jos sub schele năzdrăvane Sunt palizi cerșetori. (Cântecul nostru)

Moda germană a biografiei românești, reprezentată cu deosebire de Stefan Zweig și Emil Ludwig, din care s-au făcut numeroase traduceri în românește, a fost generatoarea unei adeverări molimi literare.

O serie de pseudo-intelectuali s-au refugiat în cultura acestui gen hibrid, care pe lângă o informație bogată și exactă cere și o mare putere de creație. E tocmai cazul d-lui Gheorghe Corneanu.

Viața lui Ion Heliade Rădulescu, pe care autorul are pretenția să o prezinte într-un proces verbal al celui mai umil funcționar rural și de cuvinte lipsite de semnificație, care înțețează totuși să fie suggestive; limba în care e scrisă carteasă prezintă într-o concordanță a elementelor și naivă încă fraza sau propoziția urmărează regulile cele mai riguroase ale definiției rudimentar didactice:

Eliade trăia în epoca idealismului născut dintr-un plus de putere. Dar convorbirile durau și câte o noapte în treagă.

„Întinsele lecturi versificate făcute atât în limba grecească și în limba românească au stârnit poetul din sufletul lui și care urma să se realizeze cu mult mai târziu“.

Această plătitudine a expresiei se distribue cu o ușinăfumitate parcă intenționată dealungul celor 300 de pagini.

Prin lipsa totală de informație, prin monotonia apăsătoare a expresiei, carteasă d-lui Gh. Corneanu nu poate fi considerată nici ca un mijloc de informație utilă, nici cel puțin ca o lectură plăcută.

Viorel Alecu

„Naționala“ Ciornel, Buc., 1939.

Octav Dessila, Două chemări I-II, roman

Ultima scriere a d-lui Octav Dessila verifică încădătă bănuiala bine îndreptărită că publicul mare primește totdeauna mult prea îngăduită producție fără nici un raport cu literatura propriu zisă. Ne gândim în spete la reacția carte a autorului, deși observația se poate extinde asupra întregii lui activități compusă din vreo săse așa intitulată „romane“.

De fapt, volumele pe lângă că n'au nici un interes din punct de vedere estetic, sunt niște paștice în marginea operelor lui Sadoveanu, Rebreanu și chiar Teodoreanu. Vom lua ca exemplu numai cele săse de pagini din Două chemări cu toate că discuția pentru dovedirea inutilității lor nici n'ar mai trebui făcută.

Tema e împrumutată evident din „Ion“, chemările nefiind altceva decât „glasul pământului“ și „glasul iubirii“, transportate în mediul urban, cu oarecare intenție de prelucrare.

Scriitorul Alexandru Darie, în care este condusă colecția, formatul ei occidental și costul, extrem de redus, care-i dau o mare putere de difuzare în public. N-ru 2 al colecției a apărut la numai două săptămâni de la primul, numerele următoare urmând a căpăta caracterul de regulată periodicitate. E un fapt și nu dintre cele mai mici ce trebuie apreciat de iubitorii de literatură.

G. Ivașcu

„Cugetarea“, Buc., 1939.
[Ed. autorului], Chișinău, 1939.

Cam aceasta ar avea să demonstreze autorul, dar din faptele lui Octav Dessila se substitue agresiv, duce o viață uniformă, de petreceri, în mijlocul capitalei zgomoțoase, sub supravegherea servitoarei moștenite dela părinți, Profiria, moldoveancă credincioasă confortului tradițional și anti-muntenistă.

Alec sau Dandu cum îl mai numesc rudele ori adoratoarele lui Octav Dessila (predică pentru apelative gingește și frecventă la d. Octav Dessila) să la București și primește zilnic scrisori de admirare din partea femeilor, dar mai ales dela o fată misericordă, Corina. Deasemenea și chemat stăruitor, de pretindeni — lucru care irită pe Profiria, că pe lectori — la telefon. Între timp, Alexandru se sfușe un accident și acum Corina ieșe din umbra pentru a-și oferi sângele la transfuzia salvatoare. Natural că celulele roșii au același grupaj cu ale rănitului și că

Partea a două a povestirii, banală și melodramatică, cu totul neverosimilă. După un procedeu teatral, Alexandru suferă un accident și acum Corina ieșe din umbra pentru a-și oferi sângele la transfuzia salvatoare. Natural că celulele roșii au același grupaj cu ale rănitului și că

Două chemări e un eşec de netăgăduit. Intenția de a se auto-aprecia a autorului, vizibilă în tot cuprinsul cărții, este cel mai sigur indiciu că d. Octav Dessila trebuie să se mulțumească cu elogiu de sine.

Al. Piru

„Cartea Românească“, Buc., 1938.

Cam aceasta ar avea să demonstreze autorul, dar din faptele lui Octav Dessila se substitue agresiv, duce o viață uniformă, de petreceri, în mijlocul capitalei zgomoțoase, sub supravegherea servitoarei moștenite dela părinți, Profiria, moldoveancă credincioasă confortului tradițional și anti-muntenistă.

Partea a două a povestirii, banală și melodramatică, cu totul neverosimilă. După un procedeu teatral, Alexandru suferă un accident și acum Corina ieșe din umbra pentru a-și oferi sângele la transfuzia salvatoare. Natural că celulele roșii au același grupaj cu ale rănitului și că

Asistăm în cursul acestei povestiri la euforia lirice de o banalitate crasă, ce amintesc bruoanele pline de exuberanțe puerile ale școlarilor: „Pe iazuri se văd un fel de insule verzi, din terburini. Un verde luminos de măini, se fac plecăciuni, sărutările suind și coborind, tot spălat primăvara măinile“ (p. 231). Incapacitatea autoarei de a intercepta viața interioară este vizibilă în acelle

tive, cu totul neinteresante, pe care scriitorul însă le neglijeează.

Calendar vechi cuprinde o

temă că se poate de veche în literatură: Duka și Miki se iubesc, părinții însă perimează această idilă, îndrepătând sentimentele lui Duka spre o altă ființă și... Miki suferă!

Asistăm în cursul acestei povestiri la euforia lirice de o banalitate crasă, ce amintesc bruoanele pline de exuberanțe puerile ale școlarilor: „Pe iazuri se văd un fel de insule verzi, din terburini. Un verde luminos de măini, se fac plecăciuni, sărutările suind și coborind, tot spălat primăvara măinile“ (p. 231). Incapacitatea autoarei de a intercepta viața interioară este vizibilă în acelle

tive, cu totul neinteresante, pe care scriitorul însă le neglijeează.

Calendar vechi cuprinde o

temă că se poate de veche în literatură: Duka și Miki se iubesc, părinții însă perimează această idilă, îndrepătând sentimentele lui Duka spre o altă ființă și... Miki suferă!

Asistăm în cursul acestei povestiri la euforia lirice de o banalitate crasă, ce amintesc bruoanele pline de exuberanțe puerile ale școlarilor: „Pe iazuri se văd un fel de insule verzi, din terburini. Un verde luminos de măini, se fac plecăciuni, sărutările suind și coborind, tot spălat primăvara măinile“ (p. 231). Incapacitatea autoarei de a intercepta viața interioară este vizibilă în acelle

tive, cu totul neinteresante, pe care scriitorul însă le neglijeează.

Calendar vechi cuprinde o

temă că se poate de veche în literatură: Duka și Miki se iubesc, părinții însă perimează această idilă, îndrepătând sentimentele lui Duka spre o altă ființă și... Miki suferă!

Asistăm în cursul acestei povestiri la euforia lirice de o banalitate crasă, ce amintesc bruoanele pline de exuberanțe puerile ale școlarilor: „Pe iazuri se văd un fel de insule verzi, din terburini. Un verde luminos de măini, se fac plecăciuni, sărutările suind și coborind, tot spălat primăvara măinile“ (p. 231). Incapacitatea autoarei de a intercepta viața interioară este vizibilă în acelle

tive, cu totul neinteresante, pe care scriitorul însă le neglijeează.

Calendar vechi cuprinde o

temă că se poate de veche în literatură: Duka și Miki se iubesc, părinții însă perimează această idilă, îndrepătând sentimentele lui Duka spre o altă ființă și... Miki suferă!

